

Frédérique Spigt: „Dat zie ik ook in de spiegel: de vergankelijkheid." © Jan Kok

Op je 63e nog debuteren met een dichtbundel: daar draait Frédérique Spigt haar hand niet voor om

In de spiegel | In de Spiegel vertellen inwoners in de regio uitgebreid over zichzelf. Vandaag: Zangeres Frédérique Spigt, die op haar 63ste debuteert met een dichtbundel en weer op toernee is. Over de zin van het leven, aanbidders en de wil om iets te maken.

Anton Slotboom 05-02-20, 18:45 Laatste update: 19:01

Wat ziet u als u in de spiegel kijkt?

Lachend: „Dan zie ik natuurlijk dat ik er nog zo goed geconserveerd uitzie! Ik zie er niet uit als 63. Op het moment misschien wel, omdat ik het nu even heel druk heb. Ik heb een hoop werk te verzetten deze winter en ik ben geen ochtendmens, terwijl ik er deze weken wel steeds vroeg uit moet. In zulke tijden verrimpel ik onmiddellijk als een rozijntje."

Serieuzer: „Ik voel de mankementen van het ouder worden. Als ik de trap op ga, voel ik mijn knieën. Maar ik mag niet klagen. Zolang je er op mijn leeftijd nog bent, mag je in je handen knijpen. Ik zie om me heen toch ook allemaal mensen wegvallen."

Weinigen debuteren op hun 63ste als dichter, u wel. Spannend?

„Ik vond het heel leuk om te doen, dat schrijven. Maar het was ook hartstikke eng. Poëzie is zo vrij, hè? Het heeft geen regels, geen kaders. Je kunt alle kanten op, er is niemand die je vertelt hoe het moet. Ik zie ook nog geen dichter in de spiegel. Wel iemand die altijd iets wil maken. Of dat nou muziek is, of gedichten, of tekeningen of schilderijen. Het moet, het is overleven. Dat zie ik in de spiegel. Iemand die altijd maar zoekt."

Dat zoeken heeft in uw geval altijd geloond. U zit inmiddels al tientallen jaren in 'het vak'.

„Nou, ik heb ook tijden meegemaakt waarin het heel moeilijk was om er van te kunnen bestaan. Ik heb in zo'n periode zelfs een keer gedacht: ik stop, ik word hoefsmid. Echt! Ik heb me zelfs aangemeld bij een smederijschool in Deurne. Die vrouw mailde terug: ben jij dé Frédérique Spigt, hier moet jij goed over nadenken. Ik was op die school tussen jongens van 18 beland. Maar ik dacht echt: ik moet wel geld verdienen.”

Was u als kind al creatief?

„Ik wist al vroeg dat ik die drang had. Maar dat het zo prangend was, daar kwam ik later pas achter. Hoe het begon? Van mijn moeder kreeg ik op vakantie in Spanje een Spaans gitaartje. Daar ben ik gelijk een liedje op gaan schrijven. Ik had die zomer een Spaans vriendje, Carlos, die me Für Elise leerde spelen. Zelf kwam ik totaal niet uit een muzikaal nest. Er waren haast geen platen bij ons in huis. Mijn ouders draaiden nauwelijks muziek. Ik kom uit een gezin van vijf kinderen. Mijn vader en moeder waren vaak van huis. Mijn moeder heeft tijdens de Tweede Wereldoorlog vier jaar lang in een Jappenkamp gezeten. Mijn broer Jaap en ik zijn geboren uit haar tweede huwelijk. Mijn moeder kreeg na de oorlog last van een kampsyndroom. Dat was ook ons als kinderen voelbaar. Dat ga je dan compenseren. Het voordeel was dat ik daar heel creatief van werd.”

Uw ouders zijn allebei overleden. Mist u ze?

„Ik kan ze wel missen, ja. Maar dan mis ik de tijd die we nooit gehad hebben, de tijd waarin we dingen hadden kunnen bespreken. Daarom zeg ik tegen iedereen: als je iets te zeggen hebt, moet je het nu doen! Wacht niet, straks is het te laat. En ga nooit weg met ruzie. Je weet gewoon niet of iemand terugkomt. Maar als je 63 bent is het tegelijkertijd niet meer zo heftig dat je ouders overleden zijn. Het is een andere dimensie, waarin je terecht komt. Dat zie ik ook in de spiegel: de vergankelijkheid. Een leven is heel kort. Dat vind ik verschrikkelijk, dat idee. Wat een raar wonder, het leven. Maar dat soort gedachten probeer ik nu de kop in te drukken. Vroeger had ik die angst voor de dood ook helemaal niet. Misschien is het geen angst die ik voel, maar ik verzet me in elk geval wel tegen die gevoelens. Tegelijkertijd: ik wil ook het eeuwige leven niet. Ik wil absoluut niet alleen overblijven.”

U vreest de eenzaamheid.

„Nou, er zijn al zoveel mensen weggevallen om me heen. Dat is je lot als je ouder wordt. Tot op heden is mijn inner circle nog alive and kicking, maar ik houd mijn hart vast. Want hoe leuk is het leven nog als je je echte vrienden kwijtraakt? Voor wie doe je het nog?”

Maar de zin van het leven ben je toch zelf, zoals uw vriend Jules Deelder dichtte?

„Dat ben je ook, daar had hij gelijk in. Maar ik wil dat een beetje pareren. De zin van het leven is ook dat je geeft, deelt en gunt. Als je dat niet meer kunt, omdat je vereenzaamt, dan is het leven zinloos geworden.”

U hebt geen kinderen. Speelt dat mee in de angst te vereenzamen?

„Ik ben eigenlijk vooral blij dat ik geen nageslacht heb! De verantwoordelijkheid voor een ander mens, een mens dat je gebaard hebt en waar je altijd moeder van blijft, heb ik nooit aangedurfd. Ik vind mijn eigen bestaan tot nu toe wel een gevecht geweest, met geweldige episodes, maar ook met moeilijke tijden. Dat wil ik een ander helemaal niet aandoen. Die ander moet dat dan ook allemaal ondergaan, en die ander heeft dan ook nog mijn dna! Tegelijkertijd weet ik wel dat ik een goede moeder zou zijn geweest. En als het was gekomen, dan had ik er alles voor over gehad. Maar het is niet gebeurd.”

Waarom bent u vrijgezel? Komen er geen aanbidders op uw pad?

„Dat gebeurt wel, maar iemand die je adoreert, daar wil je geen relatie mee, hè? Dat kan natuurlijk nooit wat worden. Soms vind ik het heel jammer om alleen te zijn, vooral als ik tussen de stelletjes beland. In de voorstelling die ik nu met Corrie van Binsbergen doe, vertel ik dat ik alleen nog onbereikbare, ongevaarlijke liefde zoek. Dingen die toch niet kunnen. Ik zou wel met de Amerikaanse acteur Jeff Bridges een relatie willen hebben. Die is al zo oud, daar hoef ik niet meer mee naar bed! Dan gaan we lekker lepeltje-lepeltje liggen en fijn reizen. Begrijp je? Daar kan ik nog wel van dromen. Of van een zeeman of een zeevrouw. Want zelfs daar ben ik nog steeds niet uit! Het is toch wat. Maar ik vind de liefde vooral griezelig. Ik heb een paar klappen gekregen. Ben relaties aangegaan, waarvan ik dacht: dit is voor de rest van mijn leven. En dat is me toch niet gelukt."

Bent u trots op uw spiegelbeeld?

„Ach, trots vind ik zo ingewikkeld! Voor mij is wat ik doe allemaal geboren uit overlevingsdrang. Dat maakt het zo moeilijk om trots te zijn. Het komt maar binnen, hè? Ik weet niet of ik daar nou zo trots op moet zijn. Ik weet eigenlijk ook helemaal niet wat dat is: trots zijn op iets. Maar ik vind het dan wel weer te gek als ik het eerste exemplaar van Misanthrop, mijn eerste poëziebundel, in mijn handen heb. Misschien is dat toch trots. Want dan denk ik wel: zo, dat heb ik toch maar mooi geflikt."

Paspoort

Naam: Frédérique Spigt (Rotterdam, 1957)

Opleiding: Kunstacademie.

Loopbaan: Maakte naam als zangeres van I've Got The Bullets en A Girl Called Johnny en zingt sinds 1996 solo. Deze winter speelt Spigt de voorstelling 'Stukjes' met gitarist, componist en programmamaker Corrie van Binsbergen. Die is in onze regio te zien in Gouda op 28 februari en in Dordrecht op 5 maart. Ook is Spigt deze winter special guest bij de theatershows van VOF De Kunst. 'Misanthrop', haar eerste dichtbundel, is nu verkrijgbaar.

Privé: Kind uit gezin van vijf, groeide op in Rotterdam. Woont in Rotterdam-West.